

Wil je iets doen?

Er was eens een meisje in Liberia die de stad waar zij woonde veel te vuil vond. Iedereen gooide zomaar alles weg en al die troep stapelde zich op de hoek van de straten op. "Het is waar", dacht het meisje, "af en toe is er iemand die iets in die afvalberg vindt dat hij of zij kan gebruiken of verpatsen. Maar de meeste van die rommel blijft toch gewoon op straat liggen. De zon en de regen veranderden het straatafval al snel in een stinkend papje, lievelingskost van duizenden vliegen." Het meisje keek de rotzooi in haar stad bedroefd aan...

Op een dag ontving het meisje een berichtje via WhatsApp. Het was een vreemd berichtje. Bij afzender stond geen nummer of naam. Het berichtje bevatte een link naar een filmpje op internet en de boodschap: "Wil je iets doen?". Nieuwsgierig klikte het meisje op [de link](#)...

... en een filmpje begon te spelen op haar telefoon. Ze zag hoe vrouwen in Oeganda plastic afval herwerkten tot handtassen. "Misschien kan ik ook zo iets doen?", vroeg ze zich af. Net wanneer ze zich dit bedacht, ontving ze weer een berichtje via WhatsApp. "Waar wacht je nog op?", stond er te lezen.

"Ja, waar wacht ik nog op?! Hier in de stad is er ook een probleem met plastic afval. Iedereen haalt elke dag water op in kleine plastic zakjes. We hebben immers niet overal kranen met stromend water. Maar die lege zakjes worden nadien op straat gegooid. Elke dag zijn het er duizenden! Daar moet iets mee gebeuren! Maar hoe moet ik dat aanpakken? Ben ik wel sterk genoeg om dit te kunnen", twijfelde het meisje.

Ze besloot de priester van haar parochie aan te spreken, misschien kon hij haar wel helpen. Dat wou hij zeker! Samen bekeken ze het filmpje tientallen keren en ze maakten een plan op. Het meisje zou de plastic zakjes verzamelen. De priester zou de naaimachine van de parochie enkele dagen per week ter beschikking stellen. Zo kon het meisje van start. Ze wist dat ze dit niet alleen kon doen, en nodigde haar vrienden en vriendinnen uit om haar te helpen. Met een ploegje van vijf personen gingen ze aan de slag.

Het initiatief werd een groot succes. De zelfgemaakte handtassen verkochten als zoete broodjes! Al snel verdienden het meisje en haar vrienden genoeg geld om elke dag voldoende rijst te kunnen kopen. Ze konden zelfs een beetje sparen. Dat spaargeld gebruikte het meisje om haar studies na de middelbare school te betalen.

Dit verhaal is gebaseerd op waargebeurde feiten: <https://youtu.be/uCEpWfBR8Es>